

Izhaja
na pol poli
vsaki četver-
tek.

SLOVENSKA BČELA.

Velja na leto
2 fl. 24. kr.
in po pošti
3 fl., sr.

Léposloven tednik.

číslo 36.

V četrtek 2. septembra 1852.

III. tečaj

Mati na smertni postelji.

Mati stara, siva žena
V hiši revni je bolehná
Dolgo časa že ležala
Bez da kdo se je usmili.
Kar jej reče hčerki mladi,
Dišni deklici nedolžni:
„Dete ljubo, drago dete,
Smertni znoj mi že po čelu
Lije, sapa mi zastaja,
Bliža ura strašne sodbe
Se, k' bo duša pred sodnikom
Ojstrim stala trepetaje.
Truplo v černe zemlje krili

Bo trohnělo. Samša mater
Obžal'vala boš na svetu.
Varuj se skušnjavcev gerdih
Varuj, varuj se ljubezni!
Da ti ljuta zmija serca
Černim strupom u mladosti
Ne bo mogla napolniti. —
Mir nedolžnosti zmír ljubi,
Hodi k meni na gomilo,
Spomni svoje matere se
Ki te serčno je ljubila!
Te besede zgovorivši
Stisnila oko je mirno

J zaspala je v Gospodu.

Pripovedka od pastirja.

(Dalje.)

Četrti dan gre bogato obdarjen od tod dalje in oblubi, če se mu po godu izide nazaj priti. Gre in hodi in pride čez en mesec en tedén in en dan na mejo tretjiga kraljestva do morja, od brega se je vidil otok, kjer je bil tič vedomec. Ali kako tjekaj priti. Ni je bilo ladje viditi; kar daleč je oko sęglo. Gori in doli hodi ob bregu in premišluje. Kar zapoje tiček nad njegovo glavo v drevesu:

Kadar me tičice
Na otok letěmo,
Me perutničice
Po zraku spněmo.
Kadar pa vedomka
Pride sem sred morjá,
Vreže šibico,
Šibico létnico,
Letnico omájeno,
Z létnico obeljeno

Vdari vodó
Morja slanó.
Trikrat ga šlene,
In morje v dve stene
Na obě strani
Se kviško zdeli.
In kadar od tod
Čez pride na prod,
Spet trikrat ga šlene,
In morje se sklěne.

Škander čuje, sluša, sliši. Tičica pa razpne perutničice, se vzdigne in čez morje leti. Škander pa odreže šibo, kar je je eno leto zrastle,

jo obeli in trikrat z njo morje vdari. In kadar je tretjič vdaril, se je morje na dva kampa, v dve stene vstopilo, da je bila v sredi suha pot skozi njega. Škander gre po poti, dokler ne pride na unkraj na otok. In kadar je na suho prišel, je spet trikrat po morju vdaril in morje je spet vkup zašumelo in se sternilo. Šibo pa je v pesek vtaknil, da bi jo nazaj grede dobil.

Gre, in kmalo pride do stanovanja tiča vedomca. Gre kar na ravnost v hišo. V hiši pa je sedela in predla ženska, vedomčeva žena, vedomka. Vedomca pa ravno doma ni bilo, in vedomka zavpije: Kaj pa je tebe nesrečni človek semkaj pripeljalo? Ali ne veš, da te boče moj mož, kadar domu pride, precej stergal in snedel? Tako ga ogovori. Ali ker je bil Škander čednega obraza, mlad in priljuden, se je ji jel smiliti in rekla je, da bo skusila ga gotove smerti rešiti. Prašala ga je, po kaj je prišel, in on ji je vse na tanko po pravici povedal, da ga je rednik po tri vedomčave peresa poslal, da je bil pri treh kraljih, ki so mu naročili skusiti od tiča vedomca zvediti prvi, kakò bi se dal njegov vodnjak popraviti, ki že dolgo noče vode dajati, drugi, kakò bi bilo jablani, ki zlate jabuka rodi, pomagati, da bi se ne sušila in spet rodila, tretji, kakò bi se kraljičina ozdravila.

Vedomka pa je rekla: Zdaj njega ni doma, prišel boče o poldne, in kadar bo pojužinal, bo legel in zaspal, kakor ima vsak dan navado. Ti se boš skrili pod posteljo. Pod posteljo je skriven kot, in če tudi spod pogleda, te ne boče vgladal. Jaz se bodem k njemu vlegla, mu tri peresa spulila in jih tebi pod posteljo vergla. Ti jih hitro poberi in spravi. Tiho bodi in tanko poslušaj, kaj bo govoril.

Škander je zlezal pod posteljo. Pride solnce na poldan, duri se odprò, v hišo stopi tič vedomec. Bil je ves, kakor človek, samò po vsim životu je imel perje, in zraven rok še perutnice. Komaj v hišo stopil je vlekel sapo v nos, kakor bi nekaj duhal. Kar zakriči: Žena, kristjanska duša je v hiši. Kje je? Ona. Jas nisim nikogar vidila, se ti le zdi. On pa je pregledal večidel vse kote, in ker ni nič dobil, je sedel, južinal in po južini sta se spat vlegla. Kmalo je zaspal, in kadar je naj bolj smerčal, mu žena spuli però, ter ga verže pod posteljo in Škander ga hitro pobere in spravi. Vedomec se pa zbudi, se vè, ker ga je zbolelo, ko mu je però spulila, in reče: Kaj ti je, da me budiš? Ona. Nekaj se mi je sanjalo, pa bi rada vedila, je koli res ali ne. Sanjalo se mi je, da je neki kralj, ki ima vodnjak, pa vode noče dajati. Kaj praviš, je koli res ali ne? On. Res, je res. Ona. Kako bi se pa temu pomagalo, kaj praviš? On. I kako neki? V srednji cevi tiči zagatena velika krastavica, gerda krota. Ta se mora iz cevi spraviti, in spet bo vodo dajal. Kmalo je spet zadremal in zaspal. In kadar je naj bolj smerčal, mu spet žena spuli però, ga verže pod posteljo in Škander ga hitro pobere in spravi. Vedomec pa se prebudi in reče: I kaj ti je danas, da mi ne daš miru? Gotovo, kristjan mora biti na otoku, da ti ne da pokoja. Ona. Spet se mi je nekaj sanjalo, in še bolj živo, kakor popred. Sanjalo se mi je, da je neki kralj, in kralj ima jablano, ki rodi zlate jabuka. Pa že tri leta ni nič rodilo in se vedno suši. Je koli res ali ne? On. I, se vè, da je res; pustli me. Jaz bom spal, pa nikar mé več ne budi. Ona. Te bom koj pustila, pa bi vender rada vedila, ali je in kakò je drevesu pomagati, da bi se ne posušilo in spet zlate jabelka rodilo. On. Da bi vas babe in vašo zvedavost. Pod drevesom je debel

červ, kakor tele. Červa naj umore, da ne bode korenin spodjedal. Pa pusti me pravim, in nikar me več ne budi. Reče in kmalo zaspi in kadar je naj bolje terdo spal in naj bolje smerčal, mu spet ona però spuli in ga verže pod posteljo. Škander ga pobere in spravi. Vedomec se pa prebudi in zarentači nad njo, da se je kar zganila. Pravi: Kaj vruga, da me zmiraj dregaš! Ni drugače, na otoku je in mora biti kristjanska duša, ki nama miru ne da. Ona. Kaj boš to mislil. Meni se je le spet sanjalo, nekaj tako strašnega, da sim kar kviško plenila in v tē zadela. Sanjalo se mi je med drugim, da je neki kralj, ki ima edino hčer. Hči pa je bolna in vsak dan ji je neki hujše. Je koli res ali ne? kako bi se pač ozdravila? On. J kaj ti je neki kraljičina mar; ali živa ali umre, ni toliko na nje. Lepa je res, da ji ni pod solncem take, ali če umre, t' je šlo. Enega dekleta bode na svetu manj, družega nič. Ona. Ali jej pa ni več pomagati? On. Kaj to tebe skerbí, kaj tebi mar? Ona. J pa bi vender rada vedila. On. Se vè, zvedave ste vse babe. Da bom mir imel — nu! Če vsak dan tri dni zaporedoma piskerc ravno namolženega osličnega mleka popije, bo v treh dneh zdrava. Drugače pa ne mora biti, na otoku je kristjan. Mi vse tako diši, in pred si ne dam miru, da ga najdem. Le škoda, da moja vsegavednost neha, kadar na otok pridem, in da le za tisto vém, za kar me kdo praša.

Vstane, se napravi in zleti po otoku iskat. Komaj je pa iz hiše stopil, reče vedomka Škandru izpod postelje zlesti, ga praša, če je dobil peresa, in zvedil, kaj je on pravil od vodnjaka, od jablane in od kraljeve. In ker je djal, da je dobil in spravil peresa, in slišal, kar je vedomec povedal, mu reče vedomka: Zdaj pa le hitro od kodar si prišel. On bode zdaj na unem koncu, otok je velik in preden bode vsega obletel, si že lahko unstran morja na suhem. Škander se zahvali, gre in kadar pride na prod, dobi šibo ravno tam v pesku vtaknjeno, kamor jo je sem prišel vtaknil. Vdari trikrat z njo na morje, in kadar tretjič vdari, se razdeli, da je bila suha pot skozi njega. Ko je pa na unkraj prišel, je vdaril spet trikrat z obeljenco na morje, in morje se spet sgreznilo in sternilo.

Škander gre nazaj. Čez en mesec, en teden in en dan pride v stolno mesto tretjiga kraljestva od kraljestva, kjer je bil on domā. Gre h kralju. Z nezrečenem veseljem so ga sprejeli. Vse jim povè, kaj in kakò in reče, da naj kraljičini vsak dan tri dni zaporedoma pisker toplega mleka koj spod oslice na vse tešče pti dajo. In tretji dan bode popolnoma ozdravela. So jedli in pili in se po kraljevo gostili tri dni. In kadar je tri dni preteklo, je bila kraljeva popolnoma zdrava, kakor bi nikoli bolna ne bila. Zdaj pa je bilo tako veselje v kraljevem gradu in v celem mestu, da še nikoli tacega. Stari kralj pa je bil mož beseda, in kar je rekel, je vselej zvesto in na tanko spolnoval, in besede snesti mu ni bilo mogoče, ker kralj mora mož beseda biti. Obljubil mu je hčer. In hči je bila lepa, in on je bil tudi čednega obraza, in ona je njega rada imela, on pa njo. Gostili so se spet vnovič tri dni. Četerti dan pa je bogato obdarjen kar po sili šel dalje, toda je obljubil pred ko mogoče nazaj priti, da se svatba napravi. Šel je in čez 3 mesce, 3 tedne in 3 dni pride v stolno mesto drugega kraljestva od kraljestva, kjer je bil on domā. Gre h kralju. Z nezrečenem veseljem so ga sprejeli. Vse jim povè, kaj in kakò, in reče, da naj korenine

jablani odkopljejo. Pod koreninami je kakor tele debel červ, ki korenine prijeda, da se drevo suši in ne rodi več zlatih jabuk. Precej je rekel kralj korenine odkopati in pod koreninami so dobili kakor tele debelega červa. Tega so umorili, in precej je drevo jelo zeleniti, cvesti in sad nastavljati. Cela kraljeva družina je bila močno vesela, posebno pa sam kralj. Kralj pa je bil mož beseda. Kar je rekel, je bilo kakor z žebljem pribito, je vselej na tanko spolnoval, in besede snesti mu ni bilo mogoče, ker je bil kralj, in kralj mora mož beseda biti, če ne, ni vreden, da na prestolu sedi. Obljubil mu je bil pol kraljestva, dal ga mu je. Gostili so se prav po kraljevo tri dni. Četrti dan pa je šel bogato obdarovan po sili dalje. In kadar je prehodil 3 mesce, 3 tedne in 3 dni, je prišel v stolno mesto prvega kraljestva, od kraljestva, kjer je bil on doma. Gre h kralju. Z neizrečenem veseljem so ga sprejeli. Vse jim povè, kaj in kakò, in reče, da v vodnjaku v srednji cevi tiči krota zagatena. Ta se mora iz ceve spraviti in spet bo vodo dajal vodnjak. Kralj je precej zapovedal in vodnjak je koj vodo dal. Cela kraljeva družina je bila močno vesela, posebno pa kralj. Kralj pa je bil mož beseda. Kar je rekel, je bilo kakor pribito, je vselej na tanko spolnoval, in besede snesti mu ni bilo nikakor mogoče, ker je bil kralj, in kralj mora biti mož beseda, sicer ni vreden, da na prestolu sedi. Obljubil mu je pol kraljestva, in ga mu je tudi dal. Gostili so se prav po kraljevo 3 dni. Četrti dan je pa šel po sili bogato obdarovan dalje, in kadar je prehodil 3 mesce, 3 tedne in 3 dni, je prišel domu. Je šel h kralju redniku. Vsi so se ga vstrašili, ker so mislili, da ga več nazaj ne bo, da ga je gotovo tič vedomec stergal. On pa je vedil, kam pestaco moli, da očetu redniku 3 peresa, po ktere ga je poslal rekoč: Nikar se ne bojte, nisim prišel, da bi sinu cesarstvo prevzel. Imam že dve kraljestvi, vsako tako veliko, kakor vaše cesarstvo. Nekaj časa še ostanem pri vas, potlej pa grem, se zaročim s kraljicino in preyzamem kraljestvi. Zdaj se obrazi razjasnijo. Vsi so mu dobri. Ali Škandru več ni bilo doma biti. Bogato obdarovan se napravi na pot, gre in pride čez deset mescev h kralju. Se je zaročil s kraljevo in to je bila berhka svatovščina. So jedli in pili in še zdaj se gostè in jedò in pijò, če že niso vsega pojedli in popili. (Konec slèdi.)

L e t o p i s

Belaskega mesta.

Ko se je Kajus Julius Cesar, rimski župan, še pred Kristusovim rojstvom s Galijani vojskoval, da bi jih pod oblast rimske deržave spravil, je ob enem tudi Taurijane, ki so tedaj Koroško u svojej oblasti imeli, na svojo stran spraviti namerjaval, da bi pri tem podvzetju njegove vojake s živežem oskerbovali. Zato je tudi hitro po tem, ko so mu Taurijani to obljubili, od Akvileje do Belaka, kjer zunej mosta črez Dravo še nobenega pohišva ni bilo, 6 hranilnic (Provianthäuser) napraviti dal, in je ova pohišva »Julium Carnicum« imenoval.

Ko se je pa skazalo, da je zemlja okoli Belaka tako rodovitna, da bi lahko mogla več kmečkega ljudstva preživiti, je začelo gor imenovano ljudstvo zaporedoma se vselovati, pohišta zidati, se razproširjati in tako množiti, da je bil Belak tedaj, ko je Rimsko u svojej popolnosti vladalo, med naj poglavitnejša selišča, alji rimska mesta štel, kterih je tadaj le troje bilo, v kterih je rimska pravda veljala, t. j. 1) Noritia alj Gorica 2) Salsko selišče, Solium alj mesto Sola imenovano, in 3) selišče Julia alj Belak.

V gor omēnjenej sreči se je Belak znajdel do Kristusovega rojstva, in še po njegovem rojstvu do l. 262. Tega leta je bilo to mesto s še drugimi koroškimi mestni od 30000 Gotov neprijateljsko napadeno, ljudstvo nevsmileno pomorjeno, mesto s požigem grozovitno pogonobleno, in na zadnje še u sužansto vsileno.

Ko je pa bil toti ljuti sovražnik odgnan, in Belak kakor popred spet osvoboden, si je u nekterih letih mesto spet tako opomagalo, da se je Hunskemu kralju Attilu, ki je l. 790 s svojo armado u Koroško priderl, tako pogumno vstavilo, da ga ni mogel ne premagati, ne mu mnogo škodovati. Akoravno je ovo mesto grozovitnežu Attilu, božjemu biču srečno všlo, vender kaznujočej šibi božjej celo vjiti ni moglo, tēr je l. 792 strašno velika povodnja navstala, ki cele dva meseca ni nehala. Drava je namreč tako narasla in se tako razširila, da je veliko veliko zemlje in ljudi poplakuila, neizrečeno veliko škode napravila in vbogo kmetijsko ljudstvo silno prevstrašila. Akoravno je potem voda padla, je vender bilo celo leto zlo mokro. Pa ne samo na Koroškem, ampak tudi na Štajerskem in Krajskem je neprenehoma deževalo in nebo je bilo ves čas oblačno in megleno. Zato se je mladih in starih strašna kuga lotila in jih silo veliko pomorila. Posebno je pa pomerlo veliko gospode tako, da jih je v deželi le malo ostalo, in morija je tako napredovala, da skoro ni bilo kraja, kamor bi segla ne bila. Raznoverstno žito, sadje in vertna zelišča so se celo pokazila, zato je na Koroškem povsod velika dragota in lakota navstala.

Potem je navstala po Megiserju l. 872 taka vročina in nastopilo je tako gorko leto, da so vode na več krajih posebno pa na Koroškem celo vsahnile; da žito zavolj velke suše skoro čisto nič ni sdajalo. Verh tega so še kobilce, ki so v velikih trumah od kraja do kraja ferkale, skoro vse pojedle, zato je na Koroškem, Štajarskem, Krajskem i po celem Nēmskem velika dragota in lakota navstala. V velikih procesijah so hodili ljudi s presv. R. T. okoli cerkev i po polju za odvrnenje ovih požrešnih gostov prosit. Alj dolgo je bilo vse zastoj, dokler jih ni silen veter vse v vode vnesel, ker so se vsi vtopili. Alj ravno ovi veter je mrtve iz vod na bregove izpihal in na to je tak smrad povstal, da je spet strašna morija, dragota in lakota navstala.

Ceravno je Belaško mesto toliko hudih nesreč zadelo, so se mestjani vender čedalbolj izobražili in tako pomnožili, da je ovo mesto zavolj bogastva obširnega kupčijstva in brojnega obiteljstva, ko imenitno kupčijsko in skladiščno mesto daleč in daleč slovelo. Seglo je namreč ovo mesto eno dobro nēmsko miljo daleč, in ni še dolgo, odkar so se njegovi ostanki proti Zili in Toplicam še vidili. V tako slovečem blagostanju je Belaško mesto po smerti Henrika, koroškega nadvojvoda, sina Henrika prepirljivega, Bambergskej stolnej cerkvi pripadlo, po kterem je njegovi sin Henrik hromi Koroško za dedščino dobil. Ker je pa ovega

Henrika cesar Otto III. neprestano nadlegoval; se je posestvu Koroškega odpovedal in je za se samo grofije Belak in Wolfsberg okranil.

Te dve grofije je Henrik, ki je rimski cesar povstal, svojej ženi Kunigundi, ki je bila grofijskega rodu, za doto dal, ktere sta, ker nista imela otrok v letu 1006 Bamberskeje stolnej cerkvi darovala, kër sta onedva prebivala, vmerla in kër še sdaj njena trupla počivata.

L. 1242 je cesar Miroslav cesarskeje stolnej cerkvi Bamberg oblast podelil v Belaku in Grebenju dnar kovati. Okoli leta 1240 je nekdo iz Heneberga svoj gradič izročil, da bi se samostan Minoritov v Belace postavil, kterega je tudi sv. Bonaventura l. 1252 k česti sv. Margarite sozidal. (Dalje sledi.)

Z m e s.

* 69. list naših Novic prinese „Devetnajste bukve Homerove Iliade“, ker se še to bere: „Naš Košeski se je lotil veličanskiga dela, namreč Homera prestavljati in je prestavil 19. pesem Iliade. Hvala, priserčna hvala in slava mu v imenu slovenskiga slovstva za to! On, kteriga pesmi, naj bojo izvirne ali prevodi, so Slovencam vedno nauki (Studien) slovenskiga jezika, je tolikanj več vès mož za to, čudovite krasote Homerove povesti v slovenskim jeziku nam popolnoma razodeti, ker je obče znano, kako šèn mojster je mogočnega heksametra in odmora (caesurae) v Iliadi toliko važniga.“

* Papež rimski odobril je družtvo, ktero se je pod imenom „Cirila i Metodá za cerkovne sjedinjenje slavenskoga naroda“ u biskupii levantskoj ustrojilo. — Slavenstvo šteje sadaj 22340000 katolikov, 54011000 pravoslavnih, 1541000 protestantov in okolj 800000 muhamendancov. —

* G. dr. A. Rojc, profesor kazenskega prava na akademij v Zagrebu misli izdati teoretično in praktično razjasnenje kazenskega zakona 27. maja 1852.

* Prihodnjega šolskega leta bode g. Moric Kapp na vseučelišču v Tubinkah (Tübingen) začel prednašati primerjajočo slovnico vseh slavjanskih narečij.

* Program c. k. gimnazie v Zagrebu obseže 1. članek o koristi i načinu predavanja latinskih klasikah od prof. Adolfa Vebera; 2. kratak pregled povestnice gimnazie Zagrebačke od prof. Ant. Mažuranića; 3. šolske vesti od pr. upravitelja. — Podučni jezik je ilirski, jezik nemški je za vse zapovedan predmet. Prof. jezika ilirskega na višjeje gimnazii g. Vekoslav Bubukić je učil v 6. razredu slovnico poleg so-stave Dobrovskega; v 7. razr. „o tvaranju rečih“ poleg Dobrovskega „Institutiones linguae slavicae dialecti veteris“; v 8. razr. „o slovesnosti“ poleg vlastnega rokopisa, spisanega po „Slovesnosti Josefa Jungmanna, 3. vydání v Praze 1846.“ — Učencev bilo je vseh vkup 231.

* Program c. k. gimnazie v Osèku tudi ilirsko spisan obseže članek o povestnici i njenóm predavanju na učilištih od Vatroslava Muhe, povestn. zemljop. i narodnoga jezika učitelja. — Podučni jezik je samo ilirski, nemški pa je zapovedan za vse učence. Bilo je učencev v 6. razredih 119. Učitelji so duhovni iz reda franciškanov.

* Němski program gimnazie v Mariboru obseže 1 članek od prof. Dr. Rudolfa Puffa o potrebi znanosti staroněmskega jezika in literature staroněmske za učence avstrijskih šol. Podučni jezik je němski, slovenski pa za vse zapovedan predmet. Učila sta slovenščino na nižji gimnazii g. katehet Terstenjak; na višjem g. katehet Matiašič. Rabili so spise Muršeca, Janežiča, Berliča, berilo Kleemannovo, Macunovo „Cvėtje jugoslavensko“, Obradovičeve basni in Gunduličev Osman. Učencev je bilo 167.

* V Rėki na gimnazii, ki ima samo 7 razrėdov, je bilo lėtos le 55 javnih in 21 privatnih učencev. Podučni jezik je samo ilirski, němski in italijski sta prostovoljna predmeta. Němsko se je učilo 34, vlaško 22 učencev. V 5. in 6. razredu se je prednašala povėstnica ilirske književnosti poleg Šafařika.

* Visoko ministerstvo uka je vkažalo klasikarje natanjko pregledati, in za šolsko rabo iz njih vse odpraviti, kar bi bilo za državo, vero in čednost nevarno. V ta namen so različni klassikarji mnogoterim jezikoslovskim učiteljem zročeni.

* Neodvisni knez Černogorski je izvolil arhimandrita Nikola Rajčević-a za vladika černogorskega. — Za uredjenje šol v Černej gori pod ravnateljstvom Vuka Štefanovića Karadžiča bodeta se poklicala dva vėsta učitelja iz Avstrie.

* G. Dr. František Smetana, profesor na višji gimnazii v Pilznu, kateri Močnikove knjige prestavlja, je ravno zdaj drugi děl aritmetike (za 3 in 4 šolo) izdal. — Prišlo je tudi zdaj spet mnogo novih šolskih knjig za česka nižja in višja učelišča na svitlo, kakor nerostopis, počatkovė zemėpisu, řecka mluvnice (slovnica) po Kühnerju i druge.

* G. L. Župan, tiskar v Zagrebu je začel tiskati spise nekterih starih Dubrovničanov, kakor: „Elektra“, tragedia, prevedel Dom. Zlatarić; „Ljubmir“ povėst pastirska po Torquatu Tassu od tega Dom. Zlatarića; „Hekuba“ tragedia preložil M. Vetranić Čayčić.

Nekomu Slovencu,

Takih Slovencev, kot ti se nam kažeš,
Narod se bolj, kakor vruga boji;
Kėr ko bi vajeti tebi se dali,
Čut do domovja v treh dneh nam zgori

Ravno tistomu.

Zakaj hudiča! ti b' Slovencem bil,
Če voľa tolikanj jim nebi spil!?!

Slovenski pregovori.

Napral V. Kurnik,

Kako se znosi, tako se raztrosi. — Mož brez brade konj brez grive. — Zlata roka železne duri prebije. — Če je mati spaka, je hčer tudi rada taka. — Okerpana suknja dobro greje. — Desetkrat besedo

na jeziku obrniti, predenj jo izustiš. — Pri kalnej vodi clo svetilnica nič ne pomaga. — Potreba mosta se še le spozna, če ga voda pobriše. — Sreča človeka sreča. — Treh reči se človek ne smē braniti: dela, kruha in spoznati Boga. — Ako hočeš gobe brati, jih moraš dobro poznati. — Kar se med stenami zgodi, naj med stēnami ostane. — Beseda besedo prinese. — Hvaležnost dobroto razveseli. — Iskren in raven pogled čisla cel svēt. — Malo govoriti, veliko povedati kaj velja. — Veliko rok veliko obroči. — Molčati ni nobena vmetnost, pa je vender težko. — V debeli boh se več mišek zalela. — Zlo spredeho la ko zmedeno. — Marsikteri verže za ribo sak, pa je mnogokrat le rak. — Dota se smota. — Kjer se děla vse nedelje, se sreča memo pelje. — Oko in lice kaže vrednost ti dēvice. — Kdor na vitez berglo rabi, jo rad pozabi. — Potreba je mnogo znajdla. — Glava za glavo naj krajše pravo. — Topel kožuh je boljši, ko cela žlahta. — V visok stolp rada strēla treši. — Marsikteri je že djal: Jest sem ti prijatelj zvest, v potrebi pa naredil je iz dlana pest. — Ko bi ne bil zajec nazaj zijal, bi ga pes ne pobral. — Boljša je prva zamēra, kakor druga. — Še sam sebi nisi vselej zvest, kako bi ti drugi bil? — Ponoči se rada duša loči. — Nezasluzeno se rado oponosi. — Dolga bolēzen in smert nenadoma pritatate. — Zavoljo ene same muhe ne veže si pajk mreže. — Kar je namējeno, se samo snide.

S m ē š n i c e.

Mornar je stopil ravno v barko, da bi se spet na dalek pot po morji podal. Njemu se približa modroslovec in reče: Prijatelj, vi hočete spet na morje? Vaš oče, dēd in pradēd so se pogubili na morju, kako morete vi morju svoje življenje predati, na katerem je toliko vaših predkov poginulo. Gospod, odgovori mornar, prosim, kje so vmerli vaš oče, dēd in pradēd? Vsi lepo na postelji, odgovori modroslovec. Kako pa vi morete, reče mornar, vsaki den svoje življenje postelji predati, na kterej je že toliko vaših predkov konec vzelo? —

Slavni engleški pēsnik Milton je bil slēp in je imel silno hudo ženo, ktera se je zmiram krēgala. Bila je pa tudi tako lēpa, kakor huda. Nje lēpoto hvaleč reče jeden engleški vojvoda k Miltonu: Vaša žena je kakor roža. O barvi nemorem soditi, odgovori pēsnik, alj vi morate prav imeti, jer ternje čutim vsaki den.

Društvo sv. Mohora v Celovcu.

Dalej so pristopili slēdeči p. n. gospodi: 501. g. Čarman Franc, katehet nadglavne šole v Celju. — 502. g. Merk Karl, župnik v. Št. Jurju. — 503. g. Lesjak Gašpar, kapl. pri sv. Ęmi. — 504. ga. Ovšen Terezia, samična v Žavski fari. — 505. ga. Pikel Marjeta, samična v Žavski fari. — 506. g. Brunner Franc, dehant v Gornem Gradu. — 507. g. Stepšnek Juri, župnik Mozirski. — 513. g. Candolini Adalbert, c. k. sodnji priročnik v Terziču. — 514. g. Podreka Franc, fajmošter v Šempasu. — 515. g. P. Mansuet Šmajdek, franciškan na Kastanjevici. — 516. sl. društvo mladenčev za pobožno življenje v Libušini.